

[Bomholt.]

til Landsbyerne: Hvorfor gør I ikke noget for at holde de unge hjemme i Landsbyen?

Dernæst hedder det i Venstres Betænkning:

„Forslaget giver Ministeren en Beføjelse overfor Amt og Kommune, som Mindretallet ikke finder berettiget.“

Udtrykket er noget svævende, men hvad den økonomiske Ordning angaar — jeg tænker her paa Statstilskuddet til Driftsudgifterne —, saa er der en ret nøje Overensstemmelse mellem dette Forslag og Loven af 1927 vedrørende Tilskud til Amtsarbejdsanvisningskontorerne. Loven af 1927 er underskrevet af det ærede Medlem Hr. Krag, og hvis en saadan Ordning den Gang var berettiget, maa en tilsvarende Ordning ogsaa nu være berettiget; hvis Tilskudsordningen er berettiget med Hensyn til Amtsarbejdsanvisningskontorerne, maa en tilsvarende Ordning ogsaa nu siges at være berettiget med Hensyn til Herbergerne. At der gennemføres en vis Ensartethed med Hensyn til Herbergernes Indretning, kan heller ikke være en uberettiget Beføjelse overfor Amt og Kommune. Det er tilstrækkeligt her at henvise til Lovgivningen f. Eks. vedrørende Tjenestekarlenes Værelser; dér er Bestemmelser om, hvor stort et Kubikindhold disse Værelser skal have, hvorledes Vinduerne skal være, at de kan aabnes o. s. v., o. s. v. Hvad der er berettiget overfor Landmændenes Medarbejdere, det maa ogsaa være berettiget overfor deres forhenværende Medarbejdere, de arbejdsløse.

Endelig er der i Venstres Betænkning det svageste Punkt. Det hedder nemlig:

„Forslagets Bestemmelser rummer en Fare for at svække det private Initiativ, hvis personlige Indsats ikke bør undværes paa dette Omraade.“

I Betænkningen fra det af Socialministeren nedsatte Udvalg hedder det udtrykkelig, at Udvalget ser med Sympati paa, at der under den foreslaaede Statskontrol indrømmes det private Initiativ Virkerum, „med Sympati“, og den højtærede Socialminister har yderligere ændret Udvalgets Forslag til Gunst for de private Institutioner; medens et kommunalt Herberge kun kan opnaa et Tilskud af $\frac{2}{3}$ af Driftsudgifterne, kan de private Institutioner opnaa Dækning af indtil $\frac{3}{4}$ af Driftsudgifterne. Her bør det heller ikke overses, at Udvalgets enstemmige Forslag er tiltraadt af Repræsentanter for Institutioner som „Arbejde adler“, „Københavns Arbejdshjem“ og „Frelsens Hær“, og der er ingen Tvivl om, at disse

Repræsentanter har handlet ud fra baade Erfaring og Overbevisning. Fra „Folkekirkeligt Filantropisk Forbund“ er der imidlertid fremkommet en Skrivelse, hvortil ogsaa Partiet Venstre henviser. Denne Skrivelse maa efter min Mening karakteriseres som „Filantropisk Forbund“ lidet værdig. Det hedder i denne Skrivelse,

„at den frivillige Indsats fra kirkelig Side for at komme ulykkeligt stillede hjemløse Mennesker til Hjælp efter de foreliggende Erfaringer tør siges at være øvet paa en saadan Maade og med saadanne Resultater, at den maa betegnes som et væsentlig Led i et effektivt socialt Arbejde af heromhandlede Art“.

Der sættes altsaa Streg under Ordene „væsentlig“ og „effektivt“ for at give det Udseende af, at det filantropiske Arbejde er sig selv nok. Det er nu ikke altid, at det frivillige Arbejde har ført til Sejr. „Arbejde adler“ har f. Eks. haft et meget stort Antal Herberger, om jeg ikke husker helt forkert omkring ved 80, medens det nu har 12, og det skyldes ikke, at der har været en ringe Ledelse i Spidsen for denne Institution, tværtimod, men det skyldes en klar Forstaaelse af Situationens Vanskeligheder og en Villie til at holde sig indenfor den givne Begrænsning.

Dernæst hedder det i denne filantropiske Skrivelse, at den foreslaaede Ordning vil belaste Samfundet med unødigt store Udgifter; det hedder, at Ordningen vil virke lammende paa Arbejdet i dets hidtidige Skikkelse. Overfor disse næsten grove Ord er der at sige, at hvis ikke Herbergerne kan opfylde de foreslaaede Minimumskrav, saa fortjener de ikke at eksistere. selv om de ti Gange kalder sig kirkelige, og hvis de opfylder Kravene, kan de arbejde som hidtil fuldkommen uhindret, endog økonomisk begunstiget fremfor de kommunale Herberger. Det er efter min Mening yderst farligt for de paagældende Institutioner at danne en social Front mod Samfundet og mod Arbejderne. Det er farligt at udbasunere Filantropiens samfundsmæssige Tilstrækkelighed. En Mand som Biskop Ostenfeld har da ogsaa indtaget det diametralt modsatte Standpunkt. I en Skrivelse til de københavnske Præster, der findes aftrykt i „Berlingske Tidende“, udtaler Biskoppen:

„De sociale Forhold i Øjeblikket nødvendiggør en særlig Indsats fra Præsters og Menigheders Side til Hjælp for de kriseramte Hjem og Herbergernes enligt stillede Mænd i de ikke faa Tilfælde, hvor den offentlige Hjælp af en